

Wojciech Fliegner

ELEKTRONICZNA WYMIANA DANYCH XML/EDI W SPRAWOZDAWCZOŚCI FINANSOWEJ I ROZLICZENIACH PODATKOWYCH

1. Istota technologii XML/EDI

Działalność gospodarcza wiąże się z intensywną komunikacją pomiędzy firmami. Wymiana danych gospodarczych pomiędzy partnerami biznesowymi pozwala na aktualizację danych zarządczych w systemach informatycznych partnerów i stanowi podstawę prawidłowej realizacji transakcji gospodarczych w obszarze produkcji, finansów, logistyki, marketingu, zasobów kadrowych, administracji itp. Jest rzeczą bezsporną, że przeniesienie tej wymiany do postaci elektronicznej stwarza szanse na uczynienie jej szybszą i mniej pracochłonną oraz może przyczynić się do jednoznacznego interpretowania danych przez wszystkich partnerów.

Elektroniczna wymiana danych EDI (Electronic Data Interchange) to proces wymiany danych pomiędzy systemami komputerowymi oddzielnych organizacji. Spełnia on następujące założenia:

- przekaz danych jest realizowany w formie elektronicznej w postaci dokumentów elektronicznych¹,
- dane są zapisane według standardowego formatu określającego składnię, strukturę i zawartość transmitowanych danych (dokumentów biznesowych),
- dane są generowane i wprowadzane do systemu komputerowego odbiorcy w sposób automatyczny, bez interwencji człowieka.

¹ W dobie gwałtownego rozwoju nowego typu gospodarki, nazywanej gospodarką elektroniczną, zakres znaczeniowy pojęcia dokument nie powinien być zawężany jedynie do jego papierowej postaci – stąd pojawienie się w art. 3 pkt 2 Ustawy z 17 lutego 2005 r. o informatyzacji (DzU 2005 nr 64, poz. 565) definicji dokumentu elektronicznego jako „stanowiącego odrębną całość znaczeniową zbioru danych uporządkowanych w określonej strukturze wewnętrznej i zapisanego na informatycznym nośniku danych”.

Elektroniczna wymiana danych z wieloma partnerami wymaga uzgodnienia między nimi wielu parametrów technicznych, stąd w miarę rozwoju EDI powstawały standardy globalne², branżowe i regionalne.

Początkowo wykorzystanie Internetu w systemach elektronicznej wymiany danych ograniczało się do dwóch koncepcji:

- poczty elektronicznej (*mail-based* EDI),
- stron WWW, protokołu HTTP oraz protokołu ochrony danych SSL (*WEB-EDI*).

Radykalną zmianę w sposobie realizacji EDI z wykorzystaniem technologii internetowych przyniosło powstanie nowego języka opisu dokumentów XML³ – mówi się w związku z tym o technologii XML/EDI.

Język XML (*eXtensible Markup Language*) jest językiem umożliwiającym umieszczanie w dokumencie opisu jego struktury i znaczenia poszczególnych informacji. XML ma wiele ważnych cech, dzięki którym jest wygodnym i uniwersalnym środkiem zapisu i wymiany informacji. Wśród zalet XML wymienić można: sformalizowanie zapisu informacji (umożliwiające jej bezstratne odczytanie, weryfikację poprawności i łatwe dalsze przetwarzanie), uniwersalność (XML pozwala zapisać wszelkie informacje, które mogą być wyrażone tekstowo), dużą siłę wyrazu (za pomocą XML można zapisać nawet bardzo złożone struktury informacji), elastyczność (struktura informacji jest łatwa do rozszerzania i dostosowywania, z możliwością wykorzystania struktur wcześniej zdefiniowanych), możliwość zróżnicowanej prezentacji (dzięki zastosowaniu arkuszy stylistycznych ten sam dokument może być różnorodnie prezentowany w zależności od potrzeb i możliwości), łatwość przetwarzania (dzięki prostej i regularnej składni oraz standardowym narzędziom), czytelność (dokumenty XML są zrozumiałe dla człowieka, każdy dokument niesie bowiem metainformację w postaci znaczników), dostosowanie do specyfiki przetwarzania w sieci Web (liczne szczegółowe rozwiązania XML są dostosowane do przetwarzania w Sieci; popularne narzędzia internetowe, takie jak przeglądarki, serwery aplikacyjne itd. wyposażono w rozwiązania takie, jak parsery, procesory XSLT itp., ułatwiające użycie XML), internacjonalizację (XML może używać wielu różnych stron kodowych), niewygórowane koszty (do przetwarzania i prezentacji dokumentów XML można użyć standardowego, często darmowego oprogramowania), względną prostotę (idea języków znakowania jest powszechnie znana i nawet zaawansowane rozwiązania są stosunkowo łatwe do zrozumienia). Wśród wad XML najistotniejsze są: ograniczenia wynikające z hierarchicznej struktury danych (w strukturach takich w naturalny sposób przedstawić można jedynie jeden typ powiązań między dwoma typami obiektów; jeśli niezbędne jest zapisanie większej różnorodności powiązań, to

² Najbardziej znane z tych standardów to: UN/EDIFACT, ANSI X.12 i ASCII.

³ Język XML został w lutym 1998 r. zarekomendowany przez konsorcjum World Wide Web (W3C) (zrzeszające ponad 400 podmiotów będących liderami branży IT, agencjami rządowymi i uczelniami z całego świata) jako standardowy język pozyskiwania informacji z Internetu.

trzeba stosować różne zabiegi – w XML z reguły stosuje się identyfikatory elementów i odwołania do nich, co jest nieco podobne do typowych rozwiązań relacyjnych, ale nie ma wiele wspólnego z hierarchiczną strukturą dokumentu), rozwlekłość zapisu (decyduje o niej znaczny narzut na znaczniki niosące meta-informację; nie jest to na ogół wadą istotną, np. przy przesyłaniu informacji stosować można kompresję, która jest zwykle bardzo efektywna), problemy z wydajnością przetwarzania (wynikające zarówno z rozwlekłości plików, jak i ze stosowania uniwersalnych, nieoptymalnych dla konkretnych zastosowań narzędzi – dla małych dokumentów ograniczenia wydajności zwykle nie stanowią problemu, dla dokumentów większych stosowanie odpowiedniego typu parserów, np. SAX, daje na ogół wydajność dostatecznie dobrą), niedostatki implementacji standardów XML-owych, zwłaszcza niepełna implementacja standardów w przeglądarkach WWW (co powoduje, że XML wciąż jeszcze nie może być stosowany jako podstawowy język wymiany informacji w sieci Web).

Sam w sobie XML nie wnosi żadnych rewolucyjnych rozwiązań: idea języków znacznikowych jest dość stara (SGML ma długą tradycję, HTML jest zaś powszechnie znany), koncepcja hierarchicznych struktur danych jeszcze starsza. Jednak, jak się wydaje, XML „podał” te koncepcje w nowym, atrakcyjnym dla użytkowników opakowaniu, pojawił się też w odpowiednim momencie, trafiając na wielkie zapotrzebowanie. To, co jest w XML istotnie nowe, to szeroka akceptacja standardów⁴ oraz duża dostępność tanich (lub zgoła darmowych) narzędzi.

Wykorzystanie języka XML w elektronicznej wymianie dokumentów o wysokim stopniu strukturalizacji informacji jest korzystne nie tylko z uwagi na wymienione cechy języka XML, lecz również ze względu na cele biznesowe związane z rozwojem koncepcji e-businessu.

2. XML/EDI w obszarze sprawozdawczości finansowej

Sprawozdawczość finansowa jest obszarem działalności podmiotów gospodarczych, który od zawsze podlegał standaryzacji. Wpływ na nią miały przede wszystkim standardy rachunkowości oraz inne regulacje prawne definiujące postać, w jakiej sprawozdania finansowe powinny być sporządzane. Przykładami standardów rachunkowości i regulacji prawnych obowiązujących w Polsce są: ustawa o rachunkowości, międzynarodowe standardy sprawozdawczości finansowej, a także Nowa umowa kapitałowa. Sprawozdania finansowe sporządzane przez podmioty gospodarcze przesyłane są do szerokiego grona odbiorców. W Polsce do tego grona należą między innymi: Narodowy Bank Polski, Giełda Papierów Wartościowych, Monitor Polski B, urzędy skarbowe, banki komercyjne. O ile odbiorcy

⁴ Koncepcja XML/EDI umożliwiła zachowanie dotychczasowego dorobku standaryzacyjnego (np. związanego ze standardem EDIFACT) oraz zawarcie w składni XML semantyki wcześniej ustandaryzowanych komunikatów.

sprawozdań najczęściej narzucają ujednolicone standardy w zakresie sporządzania samych sprawozdań, o tyle brakuje jednolitego standardu, który pozwoliłby zapisać oraz przesyłać dane sprawozdanie finansowe w postaci elektronicznej. To sprawia, że proces dzisiejszej sprawozdawczości nacechowany jest różnorodnością standardów zapisu danych oraz narzędzi służących do ich transferu.

W zależności od reguł ustalonych przez odbiorców raportowanie danych dokonywane jest w formie papierowej bądź elektronicznej. W przypadku wymiany informacji w postaci papierowej raporty przesyłane są faksem, pocztą bądź kurierem, co nie spełnia wymogów tak sporządzających, jak i wysyłających dane. W przypadku przesyłu drogą elektroniczną sytuacja jest bardziej skomplikowana. Zróżnicowane formaty danych, jak na przykład PDF (Printable Document File), XLS (dokument w postaci pliku Excel) czy też HTML (Hyper Text Markup Language), a w bardziej zaawansowanych – formaty oparte na języku XML, nie pozwalają na ujednolicenie i automatyzację (nie eliminują konieczności manualnego wprowadzania przesłanych danych do systemów IT odbiorców) procesu elektronicznego przesyłu sprawozdań finansowych.

Coraz częściej autorzy piszący na ten temat wyrażają przekonanie, że podstawowym elementem technologii internetowych wspomagających owe łańcuchy sprawozdawczości finansowej powinien stać się język XBRL (eXtensible Business Reporting Language) (por. np. [DiPiazza 2002, s. 151]), będący dialektem języka XML. Zastosowanie języka XML do tworzenia standardu XBRL zmieniło podejście do klasycznego sprawozdania finansowego. Nie jest ono traktowane jako blok tekstu – tak jak w przypadku danych finansowych publikowanych na stronach internetowych bądź w drukowanych dokumentach – lecz każda pozycja zawarta w bilansie lub rachunku zysków i strat oznaczona zostaje za pomocą znacznika. W ten sposób komputer „inteligentnie” rozpoznaje poszczególne informacje zawarte w dokumencie XBRL, a potem, w zależności od potrzeb użytkownika, automatycznie je przetwarza. Daje to konkretne korzyści:

- uniknięcie czasochłonnego, ręcznego wprowadzania danych do systemu,
- skrócenie czasu potrzebnego na przesłanie oraz analizę danych,
- obniżenie prawdopodobieństwa wystąpienia błędu podczas wprowadzania danych,
- osiągnięcie wyższej jakości raportowanych informacji.

Rdzeniem języka XBRL są taksonomie, które porównać można do słowników tematycznych, definiujących wiele pojęć mogących wystąpić w danym rodzaju sprawozdania. Przykładowo, w taksonomii opartej na ustawie o rachunkowości zdefiniowane będą takie terminy, jak aktywa i zysk netto, podczas gdy taksonomia oparta na międzynarodowych standardach sprawozdawczości finansowej (MSSF) definiować będzie pojęcia *goodwill* (ogół niematerialnych składników przedsiębiorstwa, składających się na jego wartość rynkową) czy też *depreciation and amortisation* (amortyzacja). Innym przykładem taksonomii mogą być regulacje

wynikające z Nowej umowy kapitałowej, regulujące zasady raportowania banków do swoich lokalnych nadzorców.

Biorąc pod uwagę dane regulacje prawne, taksonomia definiuje poszczególne pozycje sprawozdania finansowego. Język XBRL pozwala na szczegółowy opis każdej pozycji. Zdefiniowane zostają m.in.: charakter danej pozycji (monetarny, procentowy, tekstowy), wymiar czasowy (dane za okres czy na koniec okresu sprawozdawczego) oraz jej charakter księgowy (winien lub ma).

Jednak sprawozdawczość, a w szczególności sprawozdawczość finansowa, to nie tylko lista zdefiniowanych pozycji. Przykładowo, w bilansie firmy występuje wiele zależności dotyczących prezentacji oraz obliczania danej pozycji, jak też jej nazewnictwa oraz umocowania w regulacjach prawnych. Zatem w skład taksonomii poza definicją samych pozycji wchodzi pięć warstw: prezentacji, obliczeń, definicji, referencji oraz etykiet. Warstwa prezentacji określa, w jaki sposób zdefiniowane pozycje finansowe powinny zostać umieszczone w sprawozdaniu, np. pozycja zbiorcza bilansu aktywa razem znajduje się pod pozycją aktywa trwałe. Warstwa obliczeń określa zależność między pozycjami aktywa trwałe i aktywa bieżące oraz aktywa razem. Dwie pierwsze pozycje sumują się na tę ostatnią. Warstwa definicji pozwala na określenie dodatkowych powiązań między poszczególnymi pozycjami, które nie są regulowane przez warstwy prezentacji oraz obliczeń. Ostatnie dwie warstwy, referencji oraz etykiet, służą do wskazania aktu prawnego, w którym dana pozycja sprawozdania jest zdefiniowana, łącznie z jego numerem i paragrafem, a także do umieszczenia nazwy pozycji sprawozdania finansowego w danym języku.

XBRL pozwala na ujęcie w sprawozdaniach pozycji specyficznych dla danej branży, a nawet poszczególnych przedsiębiorstw, poprzez stworzenie odpowiednich rozszerzeń do danej taksonomii bazowej.

Taksonomia jako słownik wszystkich pojęć w danym obszarze jest punktem wyjścia sprawozdań zapisanych w XBRL. Sprawozdanie takie tworzą liczby ze sprawozdania finansowego danego podmiotu przyporządkowane danym pozycjom w taksonomii. Sprawozdania przygotowywane są w postaci dokumentu XML, co oznacza, że można je przysyłać za pośrednictwem Internetu i przetwarzać za pomocą istniejących systemów informacyjnych oraz programów.

Język XBRL ma wpływ na cały łańcuch sprawozdawczości finansowej obejmujący wejście danych finansowych w jakiegokolwiek formie do podmiotu, poprzez sprawozdawczość wewnętrzną i zewnętrzną, aż do wpłynięcia sprawozdań do odbiorców zewnętrznych. Pierwszy etap wspomagany jest przez taksonomię XBRL GL (XBRL General Ledger), która pozwala standaryzować takie obszary, jak: zestawienie kont, listy płac i historyczne dane księgowe, a więc wszelkie dane, które wykorzystywane są później do sporządzania sprawozdań. XBRL GL to również olbrzymie ułatwienie dla koncernów zmuszonych konsolidować sprawozdania finansowe, co dzisiaj często odbywa się za pomocą tysięcy arkuszy kalkulacyjnych. W dalszych etapach odpowiednie taksonomie, oparte na standardach rachun-

kowości oraz innych regulacjach prawnych, pozwalają zakodować dane sprawozdanie jako dokument XML oraz przesłać je do odbiorców. Ta grupa taksonomii, o których była mowa już wcześniej, nosi nazwę XBRL FR (XBRL Financial Reporting).

Analizując wymierne korzyści stosowania języka XBRL przez firmy tworzące sprawozdania w tym formacie, rozważyć można przedsiębiorstwo posiadające kredyt inwestycyjny w banku. Zaciągnięcie kredytu w jakiejkolwiek instytucji finansowej wiąże się ze spełnieniem przez kredytobiorcę wymogów, m.in. informowania kredytodawcy o sytuacji finansowej. Odbywa się to zwykle za pośrednictwem przesyłanych pocztą zestawień obrotów i sald przypadających na dany okres, a także przez dostarczanie raz w roku kompletnego sprawozdania finansowego w formie papierowej. Dane te następnie są ręcznie wprowadzane do systemu wspierającego proces analizy kredytowej banku. Taka praktyka bankowa, wynikająca z niedoskonałości istniejącego systemu wymiany danych, obarczona jest prawdopodobieństwem wystąpienia błędu w trakcie wprowadzania danych. Co więcej, szczegółowo ujęte pozycje bilansu bądź rachunku zysku i strat zostają przez analityka uogólnione i dopiero w zagregowanej postaci wprowadzone do systemu. Takie dane stanowią podstawę do podjęcia decyzji o przydziale bądź zmianie zasad spłaty przydzielonego już kredytu. Może się więc okazać, że kredytobiorca będzie musiał zapłacić za błędy, które wystąpiły przy wprowadzaniu danych.

XBRL pozwala na pełne zautomatyzowanie procesu wymiany danych, eliminując przy tym potrzebę ręcznego wprowadzania danych, a co za tym idzie – na znaczne obniżenie prawdopodobieństwa wystąpienia błędu oraz podwyższenie jakości przesyłanych informacji. Jednocześnie dane będące podstawą decyzji mogą zostać zanalizowane z zachowaniem takiego stopnia szczegółowości, jaki został nadany przez osoby tworzące sprawozdania finansowe, w tym przypadku – kredytobiorców. Dzięki XBRL proces analizy kredytowej może zostać zautomatyzowany, nakład pracy – zmniejszony, a czas samej analizy – istotnie skrócony. Koszty związane z analizą kredytową w postaci kosztów obsługi kredytu mogą zostać obniżone, co z kolei przynosi kredytobiorcy wymierne korzyści.

Od lutego 2005 r. prowadzone są w Polsce działania związane z promowaniem oraz rozwijaniem XBRL⁵. Efektem tych działań jest powstanie stowarzyszenia XBRL Polska, które skupia takie instytucje, jak: Narodowy Bank Polski, Ministerstwo Finansów, Stowarzyszenie Księgowych w Polsce, Krajowa Izba Biegłych Rewidentów oraz Stowarzyszenie Emitentów Giełdowych. Wspierają je również lub są jego członkami firmy audytorskie, takie jak: Deloitte, HLB oraz KPMG, a także producenci oprogramowania – BSB, Computerland, SAP, SAS Institute. W stowarzyszeniu powołano specjalną grupę do spraw taksonomii. Rozwój taksonomii jest niezbędny, aby umożliwić standaryzowany, elektroniczny proces spr

⁵ Prace nad XBRL w Polsce rozpoczęło Stowarzyszenie Księgowych w Polsce przy współpracy z Akademią Ekonomiczną w Poznaniu.

wozdawczości. Pierwsze planowane taksonomie to: taksonomia dla przedsiębiorstw, taksonomia dla banków oraz rozszerzenie taksonomii IFRS stworzonej przez Radę Międzynarodowych Standardów Sprawozdawczości w Londynie na potrzeby raportowania giełdowego.

Równolegle, zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 23 kwietnia 2004 r. w sprawie środków i warunków technicznych służących do przekazywania informacji na podstawie przepisów o publicznym obrocie papierami wartościowymi (DzU nr 94, poz. 907) od października 2004 r. podstawowym środkiem przekazywania danych (za jego pomocą informacje dotyczące działalności i sytuacji finansowej emitentów są przesyłane do Komisji Papierów Wartościowych i Giełd i wyznaczonej przez Komisję agencji informacyjnej) jest Elektroniczny System Przekazywania Informacji ESPI.

System ESPI obejmuje swoją funkcjonalnością wszystkie aspekty pracy z formularzami oraz raportami elektronicznymi (formatem dokumentów formularzy oraz raportów jest język XML), począwszy od zdefiniowania struktury danych raportu, poprzez budowanie formularzy elektronicznych do raportów, wprowadzanie danych przez podmioty sprawozdawcze do formularza, aż po przetwarzanie danych przesłanych w postaci raportów. Dla ułatwienia przesyłania raportów w systemie ESPI zostały przygotowane elektroniczne formularze raportów oraz taksonomie.

3. XML/EDI w obszarze rozliczeń podatkowych

W 2005 r. Sejm RP uchwalił nowelizację Ustawy z 29 sierpnia 1997 r. *Ordynacja podatkowa* (tekst jednolity: DzU 2005 r. nr 8, poz. 60, dalej zwana op). Ustawa z 20 maja 2005 r. o zmianie ustawy *Ordynacja podatkowa* oraz o zmianie niektórych innych ustaw przewiduje w znowelizowanym art. 3a op, że deklaracje podatkowe⁶ mogą być składane za pomocą środków komunikacji elektronicznej⁷. Możliwość ta dotyczy nie tylko podatków stanowiących dochód budżetu państwa, ale także podatków samorządowych, takich jak podatek rolny i leśny.

Dla niektórych podmiotów składanie deklaracji przez Internet będzie obowiązkiem. Tak więc deklaracje przesyłane drogą elektroniczną będą musiały składać podmioty pozostające we właściwości naczelników urzędów skarbowych powo-

⁶ Także podania (żądania, wyjaśnienia, odwołania, zażalenia, ponaglenia, wnioski) będą mogły być wnoszone za pomocą środków komunikacji elektronicznej oraz za pomocą formularza umieszczonego na stronie internetowej właściwego organu podatkowego umożliwiającego wprowadzenie danych do systemu teleinformatycznego tego organu (art. 168 § 1 i 2 op).

⁷ Składanie deklaracji przez Internet będzie możliwe jednak dopiero od 16 sierpnia 2006 r. Ma to związek z postanowieniami Ustawy z 18 września 2001 r. o podpisie elektronicznym (DzU nr 130, poz. 1450 ze zm.), która zobowiązała w art. 58 ust. 2 organy władzy publicznej do umożliwienia do tego dnia (tj. po upływie 4 lat od dnia jej wejścia w życie) odbiorcom usług certyfikacyjnych wnoszenia podań i wniosków oraz innych czynności w postaci elektronicznej.

łanych do obsługi tzw. dużych podatników oraz przez banki i inne instytucje finansowe (domy maklerskie). Podobny obowiązek obejmie organy administracji publicznej oraz sądy, komorników sądowych i notariuszy.

Deklaracja podatkowa składana za pomocą środków komunikacji elektronicznej będzie musiała zawierać dane w ustalonym formacie elektronicznym, zawarte we wzorze deklaracji określonym poza *Ordynacją podatkową*. Deklaracja taka musi być sygnowana podpisem elektronicznym (art. 3b §1 op). Obecnie nie jest jeszcze przesądzone, jaki to będzie rodzaj podpisu elektronicznego. Minister finansów w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw informatyzacji określi bowiem, w drodze rozporządzenia, elektroniczny format deklaracji i podań, sposób przesyłania deklaracji i podań za pomocą środków komunikacji elektronicznej oraz rodzaje podpisu elektronicznego⁸, którymi powinny być opatrzone poszczególne typy deklaracji lub podania (art. 3b §2 op).

Jednocześnie resort finansów zajmuje się realizacją projektu dotyczącego administracji skarbowej o nazwie e-Podatki⁹. Dzięki niemu powstanie elektroniczny system obsługi podatnika. Możliwe będzie m.in. przekazywanie, przechowywanie i przetwarzanie deklaracji podatkowych i podań w postaci elektronicznej. Ponadto podatnicy uzyskają dostęp *on-line* do informacji podatkowych. W związku z tym planowanych jest wiele zmian w obowiązujących przepisach.

Projekt e-Podatki jest jednym ze strategicznych przedsięwzięć i ma zmierzać do poprawy obsługi podatkowej i wdrożenia nowej jakości funkcjonowania aparatu skarbowego. W wielu krajach Unii Europejskiej podobne rozwiązania obsługi obywatela za pomocą Internetu już funkcjonują. Taki system działa już m.in. w Grecji i na Cyprze oraz w Wielkiej Brytanii. System ten dokonuje elektronicznej rejestracji podatników, wystawia elektroniczne potwierdzenia rejestracji, wspomaga płatności, monitoruje stan załatwienia spraw podatkowych. Ponadto działa całodobowo, siedem dni w tygodniu. Dzięki niemu podatnicy są lepiej obsługiwani, szybciej przebiega proces składania deklaracji podatkowych, podatek jest obliczany natychmiast, następuje szybka wypłata zwrotów podatku, a informacje podatkowe są dostępne 24 h na dobę, bez ograniczeń.

Resort finansów zakłada etapowe udostępnianie następujących usług: na początek deklaracji CIT i PIT-4, w III kwartale 2006 r. – przyjmowanie drogą elektroniczną deklaracji CIT i PIT-4 oraz wysyłanie przez administrację podatkową potwierdzeń o złożonych deklaracjach, a w IV kwartale 2006 r. – przyjmowanie drogą elektroniczną deklaracji VAT, AKC i pozostałych PIT.

⁸ Dla podatników wybór rodzaju podpisu przeznaczonego do sygnowania elektronicznych deklaracji ma znaczenie ze względu na koszt.

⁹ Prawne i techniczne ramy dla tego systemu tworzy Ustawa z 15 maja 2005 r. o informatyzacji działalności niektórych podmiotów realizujących zadania publiczne (DzU nr 64, poz. 565) wraz z rozporządzeniami wykonawczymi.

4. Podsumowanie

Technologia elektronicznej wymiany danych XML/EDI stwarza ogromne możliwości wsparcia różnorodnych procesów biznesowych ze względu na takie jej aspekty, jak otwartość rozwiązań, łatwość implementacji, wsparcie przez standardowe produkty dostępne na rynku, możliwość pełnej integracji z systemami użytkowymi i stabilność przyjętych standardów.

Strategiczny kierunek wdrażania powinien polegać na utrzymywaniu przez resorty finansów oraz do spraw informatyzacji roli inicjatora regulacji legislacyjnych sprzyjających implementacji nowych technologii w zakresie elektronicznej wymiany danych oraz współpracy z producentami oprogramowania, instytucjami finansowymi oraz reprezentacjami środowisk zawodowych z dziedziny finansów. Przewidywany kierunek rozwoju oprogramowania użytkowego, który wspiera standard XML, może stanowić znakomite uzupełnienie dotychczasowych aplikacji informatycznych.

Literatura

- DiPiazza Jr., Eccles R.G., *Building Public Trust – The Future of Corporate Reporting*, Wiley, New York 2002.
- Raman D., *XML/EDI: Cyber Assisted Business in Practice*, TIE Holding 1999.
- XML the Future of EDI?*, <http://uche.ogbuji.net/tech/articles/xmlledi.html>, luty 2005.
- Webber D.R., Dutton A., *Understanding ebXML, UDDI, XML/EDI*, XML.org Newsletter, http://www.xml.org/feature_articles/2000_1107_miller.shtml.
- www.cbxml.org.

ELECTRONIC DATA INTERCHANGE XML/EDI IN FINANCIAL REPORTING AND TAX COLLECTION

Summary

The creation, analysis, and verification of financial reports is time-consuming and error-prone. Data must be manually re-entered or copied and pasted. Extensible Business Reporting Language (XBRL) alleviates much of this pain by attaching “bar codes” to individual pieces of data within documents and spreadsheets so this information can be automatically pulled into reports and analyzed. In this paper we focus also on submission of electronic tax forms.